

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De instabilitate leuiter & dissolutè loquentium. XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

13. *Remedium contra prædicta.*

Antidotus
aduersus
pestem lo-
quacitatis.

Ideo medicina huius fragilitatis efficax est, præcauere tenta-
tionis laqueum, fugere occasionem loquendi, citius etiam ab-
rumpere, antequam crescat ignis linguæ. Quia ignita tela dia-
boli exeunt per linguam immoderatam quam ille commouere,
tanquam familiare sibi membrum, nunquam cessat.

14. *De Necessariis locutionibus.*

Sed cum aliqui sint, quos causa satis necessaria sæpe ad lo-
quendum trahit, siue de his quæ ad officium curæ eorū spe-
ctant, siue quæ interius ex animi perplexitate exurgunt; ita ut
ad aliorum consilium & solatium, eorum solatium aliquo modo
dependeat non videtur tum possibile, ut moras loquendi ali-
quando non exaggerent.

15. *Consilium taliter loquentium.*

Prætextus
necessariæ
locutionis
quomodo
tollatur.

Quibus tamen hoc faciendum est & suggerendum, ne hu-
mana solaria ultra necessarium petant; sed potius miseri-
cordiam Domini cogitantes, in suis dubiis & perplexitatibus
studeant in silentio intentius ad Deum confugere, & ab eo sus-
fragium petere, atque ab aliis etiam fratribus manum superni
leuaminis humiliter inquirere, donec subleuentur. Quicquid
autem humano metu aut propria fiducia maculosum contrax-
erint, statim ut animaduertere cæperint, eidem supernæ boni-
tati summæque prouidentia eius vniuersaliter committant,
Quoniam quidem nulla sunt humana consilia, inutilisq; mor-
talium solertia, nisi ipsius præueniat & subsequatur nos semper
clementia. Sic ergo semetipsos poterunt à nociuis & non neces-
sariis verbis castificare, aliisque occasionem labendi tollere.

16. *Consideratio utilis prudentibus.*

Vt super-
flua tolli
queant, ab-
stinendum
interdum
à necessa-
riis.
Prou. 17.

Simulque cōsiderent, quia non affuescit homo cauere super-
flua, nisi à multis licitis libenter abstinat. Sapiētibus enim
pauca sufficiunt, & necessariis acquiescentes multorum gar-
gulationem non aduertunt. Insipientibus verò non sufficit ver-
borum numerus, neque modum imitari sapientium norunt; &
tamen scriptum est; *Stultus si tacuerit, sapiens reputabitur.*

17. *De instabilitate leuiter & dissolutè loquentium.*

Affuetudo
diu multū
que loquē-
di, tacendi
votum re-
moratur.

Hanc doctrinam quidam cupientes seruare non diu perseue-
rant; quia aliter consuefacti, vincere pronitatem verborum
leuium arduum putant. Cum enim ab omni sermone vacuo,
prolixo, & vario se suspendere proponunt, quandoque etiam
cum

eum multo gemitu reprehendere incipiunt, quòd hucusque tam incustoditi vixerunt, sed occurrente occasione, impositum sibi (propter vitiosam consuetudinem) silentium resoluunt.

18. *Qualiter dissuescit homo à multiloquio.*

Quam utique consuetudinem si dediscere & amputare voverint, studeant sepe innovare propositum hodie silentii propter amorem Christi; & sollicitius occasiones loquendi declinare, atque hominum leuium libenterque fabulantium vitare præsentiam. Nec hoc tantum propter illos, quantum propter suam infirmitatem & insufficientiam, sibi faciendum esse sentiant. Insuper pro sui confortatione pensent, quanta mala ex tali vitioso vsu soleant sibi accidere, quanta etiã posset adhuc, nisi vigilanter compescant linguã, accumulare. Linguam enim Iacobi 3. nullus hominum domare potest. Satis grauis & lamentabilis ista sententia, quòd humanum genus in tanta versatur debilitate & insipientia: quod tam paruum membrum rationis imperio nequit subiugare. Fortè longè facilius esset multis omnino tacere, quam verbo non iocari; aut quod ad rem non pertinet, aliquando non dicere. Quòd si tacuerint, certè liberi erunt ab offensione verbi.

19. *De multiplici peccato locutionis.*

Quis enim plenè iudicet, quoties peccatur verbo? Aut enim otiosum, aut iocosum, aut elatum, aut durum, aut indignandum, aut dissolutum, aut adulatorium, aut seductorium, aut vanigloriosum, aut præsumptuosum, aut defensorium, aut excusatorium, aut detractorium, aut mendosum, aut inhonestum, aut nociuum, aut exprobratorium, aut illusorium, aut superfluum, aut improuisum, aut impestiuum, aut illicitum, aut alio quolibet genere vitiosum est verbum, quod emittitur.

20. *De vitio detractionis.*

Inter quæ sæpissime detractionis vitium principatur, quia de absentibus loqui nunc isti, nunc illa, generalissimū inter homines congregatos innenitur. Et vnusquisque libenter, quod sibi in aliis placet aut displicet, euomit, minùs cautè attendens, ne fortè cuiquam derogat; quàm grauius etiam & facilius possit verbo delinquere. Sepe dicitur, quod statim (vt dictū est) pœnitere incipit, & nunquam (si posset illæsum reuocari) diceretur. Et vtinam semel cadendo, doceretur homo damno suo, ne iterum caderet.

21. *Quid*